Tämä tälläinen lyhyt ja kaipaisin keskustelua ja kommentteja vuoropuhelun kirjoittamisesta. Täällä sivustolla näkee eri tyylejä ja pientä erimiellisyyttä siitä, kuinka vuoropuhelut pitäisi kirjoittaa. Itse pidän pelkistetystä tyylistä sen enempää selittämättä kuinka sanotaan. Uskon, että itse sanomisen ja tilanteen pitäisi pystyä kuvastamaan lukijalle millä tunnetasolla keskustelua käydään. Eli, sanojan ei mielestäni tarvitse murista, ei sanoa julmasti, mutista yms. Toki se on haastavaa, ja tästäkin tekstistä en ole siis varma, pysyykö lukija helposti kärryillä missä ja miten mennään.. Kiitos etukäteen kommenteista. Kylmä tähtiyö nosti ohuen sumun tien pintaan. Kauris seisoi sumun keskellä jähmettyneenä, kun auton valokeila häikäisi sen silmät. Näytti, kuin se ei olisi edes välittänyt tulevasta vaarasta, mutta loikkasi kuitenkin sivuun juuri ennen kun puskuri olisi kolahtanut sitä kuonoon. Auto kiiti hurjaa vauhtia vuoristotietä alaspäin. Se mutkitteli renkaiden vinkuessa holtittomasti reunalta reunalle. Sen vauhti vain kiihtyi entisestään, vaikka kohta edessä olisi jyrkkä mutka ja kaide, joka erotti tien kallionseinämästä. Kauris jäi tien pientareelle tuijottamaan auton takavaloja, kun auto lopulta syöksyi hirveällä rysähdyksellä kaiteen läpi suoraan kallioon. Hetken kauris tuijotti, kuin lumoutuneena peltiromusta nousevia liekkejä, kunnes lopulta käänsi hitaasti päänsä ja jolkotteli tiehensä. Ylikonstaapeli Martti Suonpää katsoi terävästi uutta pariaan, 27-vuotiasta Sami Lehtistä. Vaaleaa ja hiukan nörttimäistä, mutta ryhdikästä keltanokkaa. Hän ei ollut vielä varma, pitikö hänestä vai ei. 40 vuoden uransa aikana hänellä ei ole ollut ikinä mitään vastavalmistuneita vastaan. Päinvastoin, hän oli mielellään opettanut nuorempia ja katsonut heidän peräänsä, mutta tämä oli eri tilanne. Eläköityminen häämötti jo puolen vuoden päässä, eikä hänellä olisi enää virtaa suoriutua hänelle suodusta luottamustehtävästä samanlaisella intensiteetillä kuin nuorempana. Nyt istumassa työpöytänsä ääressä hän oli kyllä kuullut parinsa puhuvan, mutta ei ollut kiinnittänyt siihen mitään huomioita, kunnes tuttu nimi herätti hänet ajatuksistaan. "Mitä sinä sanoit?" "Niin, siitä eilisestä ulosajosta. Auton omisti Tapani Metso. Kaikella todennäköisyydellä kuski oli sama." Suonpää oli kauan hiljaa. Lopulta hän kurotti pöytänsä yli raottaakseen tuuletusikkunaa, kaivoi pöytälaatikostaan savukerasian ja sytytti savukkeen. "En tiennytkään että poltat", Lehtinen sanoi. "En ole polttanut vuoteen", Suonpää sanoi, kallistui kohti ikkunaa ja puhalsi savut ulos. "Kuinka varmaa se on?" "Mikä se?" "No voi jumalauta. Kuinka varmaa se on, että Tapani Metso ajoi sitä autoa?" "Tyttären mukaan Tapani oli lähtenyt onnettomuuspäivänä autollansa hotelli Auraan, luultavammin tapaamaan jotakuta, eikä ollut palannut", Lehti sanoi ja kaivoi taskustaan muistion. "Ruumis oli palanut pahasti ja joudumme odottamaan tarkempia tutkimuksia ainakin pari päivää, mutta näyttäisi siltä, että ruumiin pituus täsmäisi." "Helvetin helvetti. Onko Erika tilanteen tasalla?" Suonpää kysyi, mutta huomasi parinsa tyhjän katseen ja lisäsi: "Tytär. Tietääkö tytär tilanteen?" "Ei. Hän oli soittanut asemalle myöhään eilisiltana ja ollut huolissaan. Isänsä ei ollut palannut hotellilta, eikä hänen matkapuhelimeensa oltu saatu yhteyttä. Voin toki ilmoittaa tyttärelle, että auto on löytynyt ja..." "Älä", Suonpää sanoi ja tumppasi savukkeensa ikkunalautaan. "Minä teen sen."